

- 2) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, το άρθρο 4, παράγραφος 2, και το άρθρο 5 της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι το εθνικό δικαστήριο, όταν κρίνει ότι συμβατική ρήτρα για τον καθορισμό του τρόπου υπολογισμού κυμαινόμενου επιτοκίου στο πλαίσιο σύμβασης ενυπόθηκου δανείου δεν είναι διατυπωμένη κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, ή του άρθρου 5 της οδηγίας, οφείλει να εξετάσει αν η συγκεκριμένη ρήτρα είναι «καταχρηστική», κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας.
- 3) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι επιβάλλει στον εθνικό δικαστή να παράσχει στον καταναλωτή τη δυνατότητα επιλογής μεταξύ, αφενός, της συμπλήρωσης της σύμβασης μέσω της αντικατάστασης της κριθείσας ως καταχρηστικής συμβατικής ρήτρας καθορισμού κυμαινόμενου επιτοκίου με ρήτρα που παραπέμπει σε δείκτη ο οποίος εφαρμόζεται συμπληρωματικώς κατά τον νόμο και, αφετέρου, της ακύρωσης της σύμβασης ενυπόθηκου δανείου στο σύνολό της, εάν αυτή δεν μπορεί να εξακολουθήσει να ισχύει χωρίς την εν λόγω ρήτρα.
- 4) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13, σε συνδυασμό με το άρθρο της 1, παράγραφος 2, έχουν την έννοια ότι, σε περίπτωση ακυρότητας καταχρηστικής ρήτρας καθορισμού δείκτη αναφοράς για τον υπολογισμό του κυμαινόμενου επιτοκίου του δανείου, δεν αντιτίθεται στην εκ μέρους του εθνικού δικαστή, τηρουμένων των προϋποθέσεων που διαλαμβάνονται στη σκέψη 67 της απόφασης της 3ης Μαρτίου 2020, Gómez del Moral Guasch (C-125/18, EU:C:2020:138), υποκατάσταση του ως άνω δείκτη με δείκτη προβλεπόμενο στον νόμο και εφαρμοστέο ελλείψει αντίθετης συμφωνίας των συμβαλλομένων, εφόσον υπάρχει αντιστοιχία του επιπέδου περιπλοκότητας του τρόπου καθορισμού των δύο δεικτών και το εθνικό δικαιο προβλέπει την υποκατάσταση αυτή σε περιπτώσεις στις οποίες δεν υφίσταται αντιδικία με σκοπό τη διατήρηση της ισορροπίας των εκατέρωθεν παροχών μεταξύ των συμβαλλομένων, υπό τον όρο ότι ο δείκτης απηχεί όντως εθνική διάταξη ενδοτικού δικαίου.
- 5) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση κατά την οποία σύμβαση συναφθείσα μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή δεν μπορεί να εξακολουθήσει να ισχύει μετά την κατάργηση καταχρηστικής ρήτρας και η ακύρωση της σύμβασης στο σύνολό της θα εξέθετε τον καταναλωτή σε ιδιαίτερες επιζήμιες συνέπειες, ο εθνικός δικαστής μπορεί να θεραπεύσει την ακυρότητα της ρήτρας διά της εφαρμογής αντ' αυτής εθνικής διάταξης ενδοτικού δικαίου, ενώ το επιτόκιο που υπολογίζεται με βάση τον δείκτη υποκατάστασης πρέπει να ισχύει από την ημερομηνία σύναψης της σύμβασης.

(¹) Ημερομηνία καταθέσεως: 2 Δεκεμβρίου 2020.

Διάταξη του Δικαστηρίου (ένατο τμήμα) της 17ης Νοεμβρίου 2021 [αίτηση του Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Ibiza (Ισπανία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — ΥΒ κατά Unión de Créditos Inmobiliarios SA

(Υπόθεση C-79/21) (¹)

[Προδικαστική παραπομπή – Άρθρα 53 και 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Προστασία των καταναλωτών – Οδηγία 93/13/ΕΟΚ – Καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές – Σύμβαση ενυπόθηκου δανείου – Κυμαινόμενο επιτόκιο – Δείκτης αναφοράς για τα ενυπόθηκα δάνεια (IRPH) – Έλεγχος διαφάνειας από το εθνικό δικαστήριο – Υποχρέωση παροχής πληροφοριών – Εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα των συμβατικών ρητρών – Απαιτήσεις καλής πίστεως, ισορροπίας και διαφάνειας – Συνέπειες της διαπιστώσεως της ακυρότητας]

(2022/C 37/03)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia nº 2 de Ibiza

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

ΥΒ

κατά

Unión de Créditos Inmobiliarios SA

Διατακτικό

- 1) Το άρθρο 5 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5ης Απριλίου 1993 σχετικά με τις καταχρηστικές ρητρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, και η απαίτηση διαφάνειας των συμβατικών ρητρών, στο πλαίσιο ενυπόθηκου δανείου, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία και σε εθνική νομολογία οι οποίες απαλλάσσουν τον επαγγελματία από την υποχρέωση παροχής πληροφοριών στον καταναλωτή, κατά τη σύναψη σύμβασης ενυπόθηκου δανείου, ως προς την προηγούμενη εξέλιξη του δείκτη αναφοράς, τουλάχιστον ως προς τα δύο τελευταία έτη, βάσει συγκρίσεως σε σχέση με έναν τουλάχιστον άλλον δείκτη όπως ο δείκτης Euribor, υπό την προϋπόθεση ότι η εν λόγω εθνική νομοθεσία και η εν λόγω εθνική νομολογία παρέχουν τη δυνατότητα στο εθνικό δικαστήριο να ελέγξει εντούτοις ότι, λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριακών στοιχείων τα οποία είναι δημοσίως διαθέσιμα και προσβάσιμα καθώς και των πληροφοριών οι οποίες λαμβάνονται, κατά περίπτωση, από τον επαγγελματία, ο μέσος καταναλωτής που έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος, είχε τη δυνατότητα να κατανοήσει τη συγκεκριμένη λειτουργία του τρόπου υπολογισμού του δείκτη αναφοράς και, συνεπώς, να αξιολογήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις δυνητικά σημαντικές οικονομικές συνέπειες μιας τέτοιας ρήτρας για τις χρηματοπιστωτικές του υποχρεώσεις.
- 2) Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία και σε εθνική νομολογία κατά τις οποίες η έλλειψη καλής πίστεως του επαγγελματία αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για οποιονδήποτε έλεγχο του περιεχομένου μη διαφανούς ρήτρας σύμβασης συναφθείσας με τον καταναλωτή. Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να κρίνει εάν, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των σχετικών περιστάσεων της διαφοράς της κύριας δίκης, ο επαγγελματίας πρέπει να θεωρείται ότι ενήργησε με καλή πίστη, επιλέγοντας δείκτη προβλεπόμενο από τον νόμο, και εάν η ρήτρα η οποία περιλαμβάνει έναν τέτοιο δείκτη δύναται να δημιουργήσει σημαντική ανισορροπία εις βάρος του καταναλωτή μεταξύ των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων που απορρέουν από τη σύμβαση.
- 3) Το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι παρέχουν τη δυνατότητα στο εθνικό δικαστήριο, σε περίπτωση ακυρότητας καταχρηστικής συμβατικής ρήτρας που ορίζει δείκτη αναφοράς για τον υπολογισμό του κυμαινόμενου επιτοκίου δανείου, να αντικαταστήσει τον συγκεκριμένο δείκτη αναφοράς με δείκτη προβλεπόμενο στον νόμο, ο οποίος είναι εφαρμοστέος ελλείψει αντίθετης συμφωνίας των συμβαλλομένων, όταν οι δύο αυτοί δείκτες παράγουν τα ίδια αποτελέσματα, εφόσον τηρούνται οι προϋποθέσεις οι οποίες προβλέπονται στη σκέψη 67 της αποφάσεως της 3ης Μαρτίου 2020, Gómez del Moral Guasch (C-125/18, EU:C:2020:138).
- 4) Το δέκατο έκτο ερώτημα του Juzgado de Primera Instancia no 2 de Ibiza (πρωτοδικείου υπ' αριθ. 2 της Ιμπίθα, Ισπανία) είναι προδήλως απαράδεκτο.

(¹) Ημερομηνία καταθέσεως: 9 Φεβρουαρίου 2021.

Αναίρεση που άσκησε στις 25 Μαΐου 2021 η Giro Travel Company SRL κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα) στις 24 Μαρτίου 2021 στην υπόθεση T-193/18, Andreas Stihl κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-327/21 P)

(2022/C 37/04)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Giro Travel Company SRL (εκπρόσωπος: C. N. Frisch, avocat)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με διάταξη της 26ης Νοεμβρίου 2021 το Δικαστήριο (τμήμα εγκρίσεως της εξετάσεως των αιτήσεων αναίρεσεως) απέρριψε την αίτηση εγκρίσεως και έκρινε ότι η Giro Travel Company SRL φέρει τα δικαστικά έξοδά της.